

Gdańsk, dnia 16 czerwca 2020 r.

Sygn.akt D 3/20

POSTANOWIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny
przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie

Przewodniczący: Iwona Haniewicz

Członkowie: Anna Lidzbarska, Michał Grochowiecki

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 16 czerwca 2020 r. w [REDAKTED] sprawy ze skargi [REDAKTED] i [REDAKTED] na radcę prawnego [REDAKTED] na skutek odwołania z dnia 14 grudnia 2020 r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w [REDAKTED] o umorzeniu dochodzenia z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt [REDAKTED] ([REDAKTED]) na podstawie art. 437 § 1 kpk, w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2018.2115 ze zm.)

postanawia

- 1/ utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w [REDAKTED] o umorzeniu dochodzenia,
- 2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku, uznając je za uiszczone.

Przewodniczący:

/-/ Iwona Haniewicz

/-/ właściwe podpisy na oryginale

Członkowie:

/-/ Anna Lidzbarska

/-/ Michał Grochowiecki

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 1 marca 2016 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku wpłynęła kierowana do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku skarga Państwa [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] dotycząca niezgodnego z prawem wykonywania zawodu przez radcę prawnego [REDAKTOWANE]. W złożonej skardze Skarżący zarzucili nierzetelne, nieuczciwe i niezgodne z prawem i zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami wykonywanie czynności zawodowych, niezachowanie niezależności w wykonywaniu zawodu, nielojalne postępowanie wobec klienta, któremu świadczy pomoc prawną oraz konflikt interesów, naruszenie godności zawodu, naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, nadużycie wolności słowa i pisma poprzez świadome podawanie nieprawdziwych informacji, nieinformowanie o przebiegu sprawy i jej wyniku.

W związku z pismem Skarżących postępowanie zostało skierowane do Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE].

Po podjęciu czynności wyjaśniających, postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANE] umorzył dochodzenie w tej sprawie na podstawie art. 17 par.1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74(4) pkt 1 ustawy o radcach prawnych uznając, że zarzucane radcy prawnemu czyny nie posiadają znamion czynu zabronionego.

Pismem z dnia 14 grudnia 2019 r. Skarżący złożyli odwołanie od powyższego postanowienia, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia. W uzasadnieniu wskazano szereg przepisów, które w ocenie Skarżących zostały rażąco naruszone w toku postępowania dyscyplinarnego tj.: art. 64 ust. 1, art. 67(1) ust. 1 i 2 i art. 70(4) ust. 4 ustawy o radcach prawnych, art.7 kpk, art.17 par.1 pkt 2 kpk, art.48 par.2 kpk, art.92 kpk, art.167 kpk, art.170 kpk, art.297 kpk, art.306 par.1b kpk, art.322 kpk w zw. z art. 325a, art.325h kpk w zw. z art.74(1) ustawy o radcach prawnych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku, w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, wobec czego należało utrzymać w mocy postanowienie o umorzeniu dochodzenia dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przeanalizował zebrany w sprawie obszerny materiał dowodowy, tj. skargę na działania radcy prawnego, zeznania świadka [REDAKTOWANE] pisma przedstawiane przez strony w toku postępowania dyscyplinarnego wraz z załącznikami (w tym czerwony segregator) oraz postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia wraz z uzasadnieniem i uznał, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego właściwie przeprowadził czynności i dokonał prawidłowych ustaleń.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku, w pierwszej kolejności zweryfikował, czy w sprawie nie zachodzą bezwzględne przesłanki odwoławcze i nie stwierdził istnienia takich przesłanek.

Następnie mając na uwadze art. 433 par. 1 kpk stosowany odpowiednio w postępowaniach dyscyplinarnych, Sąd rozpoznał skargę w granicach podniesionych zarzutów, a podstawą analizy były twierdzenia zawarte w treści skargi. W przedmiotowej sprawie Skarżący przedstawili szereg zarzutów polegających na naruszeniu przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego konkretnie wskazanych przepisów prawa, jednak w ocenie Sądu, w

niewystarczającym stopniu uzasadnili podniesione zarzuty, a argumentację niektórych z nich pozostawili jedynie na wskazaniu przepisu prawa.

Przede wszystkim, wbrew zarzutom odwołania, nie został naruszony także **art. 48 par. 2 kpk**, gdyż żadna z czynności dokonana przez podmiot wyłączony, czyli Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w Gdańsku nie została uznana za bezskuteczną w toku postępowania, a Skarżący nie złożyli żądania powtórzenia żadnej czynności dowodowej.

Samodzielny zarzut naruszenia **art. 7 kpk** może odnieść skutek, gdy dokonano błędnej czy dowolnej oceny dowodów w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Skarżący w uzasadnieniu odwołania wskazują, że Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego posłużył się całkowicie błędną argumentacją, iż załączniki dołączone do pisma wyjaśniającego radcy prawnego, skierowanego do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, nie mogą zawierać nic niekorzystnego dla radcy prawnego, skoro to on dołączył je do pisma. Skarżący twierdzą, że potwierdzeniem powyższego jest wyrok Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANO], który nakazał radcy prawnemu [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] złożyć oświadczenie, w którym ma przeprosić Skarżącego p. [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] za naruszenie jego dóbr osobistych w ujawnionych ww. załącznikach.

Skarżący podnieśli, że ocena wyrażona przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, co do tego, iż nie doszło do nadużycia wolności słowa w zestawieniu z wyrokiem Sądu Okręgowego w [REDAKTOWANO] jest całkowicie chybiona, co podważa tezę, że obwiniony radca prawny sam nie mógł złożyć dokumentów go obciążających.

W ocenie Sądu dyscyplinarnego, powyższy zarzut nie jest prawdziwy. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego zapoznał się z treścią całego materiału dowodowego, w tym treścią czerwonego segregatora i doskonale orientował się w jego zawartości, a przy ustaleniu stanu faktycznego brał pod uwagę wszystkie dowody zebrane w sprawie. Nie można twierdzić, że ocena dokonana została w sposób dowolny, zastępując uzasadnienie tego twierdzenia wywodami na temat własnej wizji przebiegu inkryminowanego zdarzenia (tak np. [REDAKTOWANO] postanowienie SN 2007-01-04). W tej sytuacji zarzut Skarżących nie może prowadzić do uchylecia zaskarżonego postanowienia.

Zarzut naruszenia **art. 92 kpk** Sąd także uznał za niezasadny. W ocenie Sądu, Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego rzetelnie ustalił stan faktyczny na podstawie zebranego obszernego materiału dowodowego. Sąd nie zgadza się w szczególności z zarzutem skargi nieprawidłowego ustalenia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego rodzaju umów łączących strony w kontekście ewentualnego naruszenia zasady konfliktu interesów stron przez radcę prawnego. Przeciwnie Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego zasadnie uznał, że relacja faktyczna łącząca radcę prawnego [REDAKTOWANO] i Skarżącą [REDAKTOWANO] wynikała z jednej strony z faktu posłużenia się przez [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] sp.j. w [REDAKTOWANO] podwykonawcą, tj. radcą prawnym [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO], który udzielił następnie substytucji radcy prawnemu [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO], a z drugiej strony udzielenia odrębnego pełnomocnictwa przez Skarżącą [REDAKTOWANO]. W związku z tym, że radca prawny [REDAKTOWANO] działał jako substytut radcy prawnego [REDAKTOWANO] to pomiędzy mocodawczynią p. [REDAKTOWANO] a nim samym nie mogło dojść do zawarcia odrębnej umowy, w szczególności dotyczącej zasad współpracy oraz wysokości wynagrodzenia radcy prawnego, gdyż taka właśnie sytuacja wypełniałaby znamiona deliktu konfliktu interesów. Zasadnie zatem Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, że skoro [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] sp.j. w [REDAKTOWANO] jak i radca prawny [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] działający z substytucji radcy prawnego [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] wspólnie podejmowali czynności mające doprowadzić do zgodnego określonego w umowie celu, to nie można mówić o konflikcie interesów, gdyż działania radcy prawnego [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] były podejmowane w zgodnym interesie mocodawczyni i zleceniodawcy. Zupełnie inną sprawą jest ocena zasadności prowadzonych działań, koncepcji prowadzenia sprawy w sytuacji

reprezentowania w sprawie innych współwłaścicieli nieruchomości o odmiennych od Skarżącej oczekiwaniach. Słusznie jednak uznał Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, że kwestia ta nie podlega rozpoznaniu w niniejszym postępowaniu.

Sąd dyscyplinarny zgadza się w pełni ze stwierdzeniem, że radców prawnych obowiązuje zasada zachowania tajemnicy zawodowej wobec osób trzecich i nie można zwolnić się z niej samodzielnie, jednak podziela pogląd Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż w tej sprawie nie została naruszona zasada zachowania tajemnicy zawodowej wobec osób trzecich. Nie można bowiem uznać za osoby trzecie stron niniejszego postępowania, które dysponują wiedzą zawartą w przedstawionej dokumentacji, ani organów dyscyplinarnych, które są zobowiązane do zachowania tajemnicy odnośnie prowadzonych spraw, a niewątpliwie, jak słusznie zauważył Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, radca prawny ma prawo do obrony w toczącym się postępowaniu dyscyplinarnym.

Również **art. 167, art. 170 i art. 297 kpk** w ocenie Sądu nie został naruszony. W przedmiotowym postępowaniu zebrany materiał dowodowy jest bardzo obszerny i szczegółowy. W ocenie Sądu Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego nie zaniechał inicjatywy dowodowej lub przeprowadzenia środków dowodowych, które w istotny sposób zmierzałyby w pełniejszy sposób do ustalenia stanu faktycznego. Materiał dowodowy jest tak obszerny że na jego podstawie możliwe było dokonanie konkretnych ustaleń. Skarżący podnosili, że przesłuchanie radcy prawnego jest konieczne dla zweryfikowania jego twierdzeń zawartych na 522 stronach załączników do jego pisma. Jednak jak wynika z uzasadnienia, treść tzw. czerwonego segregatora oraz oświadczenie radcy prawnego nie stanowiły dla Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego jedyne źródła ustaleń. Jak wynika z obszernego materiału dowodowego, ustalenie stanu faktycznego było możliwe w oparciu o wszystkie dokumenty i dowody tam się znajdujące, w tym o oświadczenia i pisma obu stron postępowania. Podkreślenia wymaga, że na organie nie ciąży obowiązek wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, a jedynie tych, które wpływają na zaistnienie odpowiedzialności dyscyplinarnej, a takich zasadnie nie dopatrył się Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w tej sprawie.

Jak wynika z akt sprawy, nie został również naruszony **art. 306 par. 1b kpk**, który stanowi, że uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w § 1 i 1a, przysługuje prawo przejrzania akt. Ponadto, zarzut naruszenia **art. 322 kpk w zw. z art. 325a kpk, oraz art. 325h kpk w zw. z art. 74(1)** ustawy o radcach prawnych nie został przez Skarżących w żaden sposób uzasadniony, w związku z tym nie może stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Nie mogą stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej bez związku z innymi przepisami prawa, **art. 64 ust. 1 i 67(1) ust. 1 i 2** oraz **art. 70(1) ust. 4** ustawy o radcach prawnych, zwłaszcza wobec braku sformułowania przez Skarżących treści tego zarzutu i pozostania jedynie przy przywołaniu przepisu.

Wskazując na powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie podlega zaskarżeniu.

Przewodniczący:

/-/ Iwona Haniewicz

/-/ właściwe podpisy na oryginale

Członkowie:

/-/ Anna Lidzbarska

/-/ Michał Grochowicki